

MÉREGTELENÍTŐ
2016.07.szám

KEDVES OLVASÓ!

Lehet, mosolyogsz azon, hogy futball címlap-képet választottam. Nem váltam megszállott szurkolóvá. Bevallom Neked, bár Daniékkal a „kék stadionban” beállok a labda mögött rohangálni, de még mindig nem tudom, hogy például mi a „les”. És a többi szabályt sem ismerem. Nekem elég, ha Dani ismeri. Sőt, már Bence is...

Most sem a hozzá értésem okán írok, nem emiatt választottam ezt a címlapképet.

De ahhoz nagyon is értek, és nagyon boldoggá tesz, hogy kis hazánkban történt valami, amiben nem szakadtunk pártokra. Én szeretem, hogy magyar vagyok, nagyon szeretem. De attól még – vagy épp emiatt – ismerem a hibáinkat. Belülről ismerem. És így is szeretem magunkat, ezt a népet, ezt az országot. Annyi kudarc, vereség ér bennünket éppen a rossz tulajdonságaink – hitetlenség, pesszimizmus, civakodások – miatt.

S most az ország egy szívvel-lélekkel drukkolt a 12 fiúnak, és ők ugyanígy, egy szívvel-lélekkel játszottak, hittek, küzdöttek, és álmétkodtak a csodán. Hittek és nyertek. Beleszagolhattak a nagyok versenyébe. Sosem felejtik már, és ez fogja lelkesíteni őket. Vissza akarnak oda menni, jó volt ott. És bár a „nagyok” versenyében már nem győztek, mégis nyertek! Hitet, örömet, egység-élményt, sikert.

Az ország nemzeti hősként ünnepli őket, mert dicsőséget szereztek nekünk.

„Köszönjük, hogy így összehoztatok minket!” – írta Rúzsa Magdi a facebookon. Igen, ez a csoda, hogy megéreztük, összetartozunk, nem utálunk senkit, nem akarunk fölül kerekedni, nem. Örülünk a kis sikernek, és mondjuk ki: most szeretjük egymást!

Bár ne felejtenénk ezt az élményt az életünk más területein sem. Mert összetartani, együtt küzdeni JÓ. Győzni is JÓ.

Igen, SZÉP VOLT FIÚK, HOGY ÖSSZEHOZTATOK MINKET!

MÓRA FERENC: ISTENÁLDOTTA BÚZA

A búzamezőkről hoztam ezt a mesét, amelynek édes az íze, mint a bibliai mannának. Továbbadom úgy, ahogy vettem, azazhogy sokkal olcsóbban adom, mint amibe nekem került.

Mert kalászszedő Mári néni mesélte ezt nekem, akit ülve találtam a tarlón, két keresztbe fektetett zsákocska mellett.

- Mit visz, Mári néném? - kérdeztem a szegény, töpörödött öreg kis Noémit.

- Csak vinném, lelköm, ezt a kis felejtött *kalászt*, mert a gazda mögengedte, hogy összesződhessem, de az én öreg vállamnak már ez is nehéz köröszt.

Fölkaptam a vállamra a Mári néni "nehéz köröszt"-jét és míg beértem vele a sárfalú zsellérputriba, addig mesélte el Mári néni az istenáldotta búza történetét és mikor bevégezte, azt tette hozzá:

- Adja az Isten lelke üdvösségire.

Hát én senkitől se kívánom, hogy vigye az én keresztemet, hanem aki elolvassa a búza legendáját, annak én is azt kívánom:

- Adja az Isten lelke üdvösségire...

Úgy volt az, hogy mikor az Úristen a világot teremtette, leküldte az angyalokat, nézzenek körül idelent, van-e még valami híja a világnak.

- Van ám, Urunk-teremtőnk - jelentették az angyalok -, mert búzáat elfelejtettél teremteni.

- Ejnye, ejnye - csóválta meg az Úristen a fejét -, hát akkor miből sütik odalent az emberek a kalács-kenyeret?

- Bizony csak zuzmóból törik, fakéregből őrlik - panaszolták az angyalok.

- No, ez nem jól van így - tűnődött el az Úristen -, de hát mit lehetne itt most már tenni?

Szerencsére az Úristennek nem jutott eszébe ankétot összehívni, se népjóléti minisztérium nem volt még akkor teremtve, mert ha lett volna, akkor még ma se volna búza. E helyett kiadta az Úristen a parancsot az angyaloknak:

- Nosza hamar, rázzátok ki az abroszomat az ablakon!

- Egykettőre fölkapták az angyalok az aranyabroszt az Úristen diófa asztaláról, vitték a csillagablakhoz, s ami morzsa volt rajta, azt mind kirázták a földre: abból hajtott ki idelent a búza.

Az ám, csakhogy akkoriban még nem volt istenáldotta búza a búza. Olyan volt az csak, mint az árokparton növő vadbúza, amivel a gyerekek szoktak játszani. Alacsony a szára, tarackos a gyökere, ritkás a kalásza, apró a szeme.

- Ejnye, de hitvány gizgaz lepte el a földet - mondogatták az emberek, és ügyet se vetettek a búzára, hanem azután is zuzmóból meg fakéregből őrlték a kenyeret. Mert mindig olyanok voltak az emberek, hogy a jó se kellett nekik, ha rájuk nem parancsolták, ugyan néha még akkor se kellett.

Mindössze két testvér akadt, aki azt mondta, hogy nem szabad az Isten ajándékát megvetni, hanem legalábbis próbát kell vele csinálni. Az egyik is fogott magának egy darab búzaföldet, a másik is.

- Isten nevében vessünk - mondta a fiatalabb, akinek annyi volt a fia, lánya, ahány ujjja.

- Isten nevében arassunk - mondta az öregebb testvér, aki olyan magánosan élt a világban, mint valami öreg fűzfa a pusztában.

Hát hiszen vetni könnyű volt, mert abban a szél is segített. Vitte az apró magot, mint a pelyvát, s hol szemenként hullajtotta el, hol csomósan ágyazta bele a földbe.

- Adtál Uram segítséget, de nincs benne köszönet - sóhajtották a testvérek, akik az első szántóvetők voltak a világon.

Bezzeg nem fúj a szél aratáskor. Sütött a nap, mint a fűtött kemence, hullott a verejték, mint az eső, szédelgett a két testvér, mint a beteg. Külön kellett leszakajtani minden szál búzácskát, kézzel kipergetni minden kalászát, s utoljára se lett több az egész termés egy-egy zsák búzánál.

Szép holdvilágos este volt, mikor a fiatalabb testvér bekötötte a zsákját a tarlón. De ki is nyitotta mindjárt, felét kiöntötte a szérűre és csak a másik felét hagyta a zsákban.

- Hát azzal mit akarsz? - kérdezte a felesége.

- Ezt átviszem a bátyám szérűjére, kiöntöm az övéhez. Nézd, nekünk van fiúnk, lányunk, aki segítsen kenyeret keresni. Neki nincs se kicsi, se nagy, aki segítségére legyen.

- Isten segítsen meg jó szándékodban! - igazította az asszony a vállára a zsákot.

Az ember azzal nekivágott az éjszakának. Hát ahogy a földje szélére ér, és át akar bújni az eleven sövényen, összeütődik valakivel, annak is zsák van a vállán, mint neki, az is hátrahökken, mint ő.

- Te vagy az, öcsém?

- Én ám, bátyám. Hát te hova igyekszel éjszakának idején? - kérdezte a fiatalabb testvér, lecsúsztatván válláról a zsákot nagy meglepetésében.

- Én bizony tehozzád indultam - tette le az öregember is a zsákját. - Azt gondoltam, hogy jó lenne megfeleznem veled, amit az Isten adott. Magános ember vagyok én, kicsivel beérem; ti meg sokan vagytok, sok éhes szájat kell megelégtened.

Abban a percben nagyot villant a fejük fölött az ég, hirtelen meleg szellő kerekedett, fölkapta a zsákokat, s ami búza volt bennük, azt mind szerteszt szórta a világon.

- Legyen megáldva, amit a testvéri szeretet megszentelt - mosolyodott le az Isten az égből.

S azóta olyan bokros növésű, dús kalászá, kövér szemű, istenáldotta növény a búza. De mikor gyűlölködés hatalmasodik el az embertestvérek között, akkor alacsony a szára, tarackos a gyökere, ritkás a kalásza, apró a szeme...

- Az Isten tudja, lelkem, mitől van - simogatta meg a kabátom ujját búcsúzóban Mária néni -, de mintha csupa vadbúza nőne mostanában a világon.

1.

Lesznek, akik majd kinevetnek.

Ti ne hallgassatok azokra.
Olyanok ők, mint a cserepes
Urasági kastély gyermekei:
Nevetik a durvaorrú parasztot,
Mikor trágyás szekeren elindul,
Hogy kenyérré kovászolja a földet.
És lesznek, akik elszörnyülködven
Ilyesfélét beszélnek egymásnak:
Miket össze nem fecseg ez az
ember!

Hisz ez bolond, zárjuk el hamar,
Lázás hitét lehűti majd a
magányosság.

Erre pedig csak azt mondhatom,
Az én akarásom nem bolondság,
Hanem tövigkalászos táblája a
tibennetek

Még csak csirázó búzaszemeknek.
Az én hitem a földnek melegsége
És miként a föld szétosztja melegét
Gyenge füveknek, rengeteg
erdőknek egyaránt,
Az én hitemet úgy osztom szét
közöttetek.

Ti mégse hallgassatok a
szörnyülködőkre
És meg ne vessétek őket:
Mindannyian és egyformán
Testvéreim vagytok.

2.

Ti jók vagytok mindannyian,

Miért csinálnátok hát a rosszat?
Néha úgy vagytok a rosszal,
Mint az ópiumot szívó a pipájával.
Ameddig csak tart a mámor,
gyönyörűséggel telik meg,
Aztán pedig irtózik önnönmagától
is. Mert miért isztok pálinkát tej
helyett?

Hisz anyátok teje sose válik
pálinkává. Ti jók vagytok
mindannyian,
Hisz mindnyájan örültök a jónak
S fontoljátok meg, amit mondok:
Nem sánta az, aki
Együtt lelkendezik a csúszkálókkal.

3.

**Ne legyen bennetek
kegyetlenség**

És irgalmasság se legyen
bennetek. Ha kegyetlenek vagytok,
Fiaitok is kegyetlenek lesznek.
Ha valamely bokron tövis terem,
Sarjadékán is tövis terem.
S elszaporodván tövestül kitépi
És kemencére veti a gazda.
Igy szakajtja ki kövér földjéből
Az ártatlanul kegyetleneket,
Már csak szüléjük miatt is
S tűzre, háborúba veti: az idő.
Ne legyen bennetek kegyetlenség
És irgalmasság se legyen
bennetek. Az irgalmasok
irgalmasságra várnak,
Ti pedig éljeteztek úgy és úgy
tegyetek,
Hogy ne legyen szükségtek
irgalomra
S ne legyen miért irgalmazni
nektek.

4.

Most a jövőendő férfiokról szólok.

Ők lesznek az erő és szelídség,
Szétszaggatják a tudás vasálcát,
Hogy az arcán meglássák a lelkét.
Megcsókolják a kenyeret, a tejet
S amely kezükkel simogatják
gyermekük fejét,
Ugyanavval kifacsarják az

érckövekből
A vasat és minden fémeket.
Városokat raknak a hegyekből,
Nyugodt és roppant tüdejük a
vihart,
A fergeteget magába szívja
S megcsöndesülnek mind az
óceánok.
Mindig várnak váratlan vendégre,
Az ő számára is terítettnek
És megterítik a szívüket is.
Az Isten szerető öccsei ők.
Legyetek hasonlók hozzájuk,
Hogy kisgyerekeitek liliomlábaikkal
Ártatlanul mehessenek át
Az előttük álló vértengeren.

6.

Előttetek egy ember ment el
S utánatok is jön egy ember.
Néhányatoknak mégis fáj a járás
S fájnak a földes, iszapos tavak,
Hol a verítéket és az út porát
Le kell mosni a fáradt tagokról.
Irtóznak tőlük s tisztaságra vágnak
S tán alázattal fürödnének mindig
Kristályvérében a megváltóknak,
De nékik az élet iszapos gödör,
Boldogtalanság öblögeti őket,
Míg patyolat-fehérré facsarodnak,
Mint a mosott ruha jó anyám
kezében.
Reszketnek a vizek iszapjától
És mégis, mégis, tisztátalanul
Semmi kedvük sincsen
továbbmenni. Ti boldogtalanok,
nem egyedül vagytok,
Előttetek egy ember ment el
S utánatok is jön egy ember.
Nézzetek apró unokáitokra:
Boldog örömmel élük a fogócskát
És nézzetek ősz nagyapáitokra:
Boldog örömmel ballagnak ők is,
Miként azok a katonák,

Kik akár veszett, akár nyert csaták
után,
Békességet áhító szívekkel
Fáradtan, de füttyörészve hazafele
mennek.

8.

**A koldusszegénynek krajcárt
adtok,**
Noha ti is igazságot kértek
S nem vagytok különbek a
gyilkosoknál,
A sikkasztóknál, akik lányra
pazarolnak,
Mégis felakasztjátok, becsukjátok
őket.

Vagy hová lett a békesség a
földről?

És kik pazarolták ölebekre
A felebaráti szeretetet?
Bizony, mindezek a dolgok
Meglátszanak az idő könyvében.
Ó, jaj azoknak, akik
Nem másszák meg a
magasságokat
S úgy kerülük szavamat, mint a
szakadékot,
Mert az anyák teje könnyekké
változott,
Testvéreink elhulltak úgy,
Mint jégzivatarban a gyümölcsök,
Amelyeket senki, senki, senki
Kosarába többé nem szed össze.

9.

Isten országát hirdetem néktek.
Szelíd lehelete megsimogat minket
És a börtönöket elsodorja.
Fölméri örökdedigi szenvedésünk,
Fájdalmunk végtelen
homoksivatagját.
Hiába hullott verítékünkkel
Könnyünkkel vérünkkel
gondolatunkkal
Televénnyé forgatja majd

Hogy víg erdők és komoly
akadémiák
Hazatrallalázzák bujdosó
kedvünket.
Megbékélt nyáját a fegyvereknek
Nyugodt szavával gyárakba tereli
Az irigy gépek szerelemmel
magasztalják
S arató kezeit
Alázattal nyalogatják a búzaföldek.
Isten országát hirdetem néktek
Aki eljön hozzánk: a földre
Aki nagyobb ünnep nálunk
Mert mindnyájunk ünnepe.
Készüljünk rája illendőképpen:
Igazi lelketek, melyet elzártatok
Hogy be ne szennyeződjenek a
robotban
Vegyétek elő immáron s öltsetek
magatokra.
Foltozzák be a nemtörődömséget
És kössék maguk elé az asszonyok
Legtisztább anyaságukat
Illatosítsák meg homlokukat
És szakállukat a férfiak
Ősi testvériségükkel jó
szándékaikkal
A gyerekek kezében virágok
legyenek
És gondtalanságot adjatok nékik.
Bölcs szívekkel örvendeztetek
És siessetek, siessetek,
Mert alighogy méltón fölkészültünk
Akit elűztek a hadnagyok
Nyugodtan biztosan észrevétlenül
Isten országa hazatalál.

14.

**Bölcs, vén könyvekben áll, hogy
por vagyunk.**

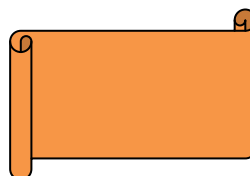
De én, aki a füvek beszédjét
S a kométák dübörgését

delelőtökre terelem,
Tudom, hogy nemcsak por
vagyunk:
Por és Istenpor vagyunk.
Visszahullván
A por a porral elkeveredik,
Visszahullván
Igy keveredik el Istennel a lélek.
Ki szagolta meg közületek az égi
virágokat?
Ki állna nyugodtan robogó vonat
előtt?
Lám, az örökké-könyörgők se,
S mégis eltemetik a lelkük
elevenen.
Le kéne vágni szemhéjukat, mert
mindig lecsukják,
S akadna-e közülük is,
Aki élő izmait elásná?

15.

**Ha már nagyon kell imádkozni,
Imádkozzunk:**

Alkotni vagyunk, nem dicsérni.
Gyerekeink sem azért vannak,
Hogy tiszteljenek bennünket
S mi, Atyánk, a Te gyerekeid
vagyunk.
Hiszünk az erő jószándokában,
Tudjuk, hogy a Teljes Akarat voltál,
Tudjuk, azért akartál bennünket és
mindent,
Hogy az idő kifogytával
És a dolgok elmúltával
A Teljes Értelmmé tökéletesedj.
Most mégis megfáradván
Dicséretteddel aratunk új erőt
S enmagunk előtt is térdet hajtunk,
mondván:
Szabadíts meg a gonosztól.
Ámen!

BÖJTE CSABA REMÉNYÉNEK FORRÁSA

...A csíksomlyói búcsú olyan, mint egy hatalmas jéghegy! A felszínt néző emberek csak a sok százezer ember forgatagát látják, a színes embertömeget mely szépen imádkozva, énekelve megy a mennyei édesanya, Mária lábához!

Ezt a valóságot a televízió szépen meg is tudja mutatni, de azt, ami igazán fontos, a jéghegy láthatatlan részét, - ami a lelkek mélyén történik, - azt nem lehet lefényképezni, azt nem lehet megmutatni, számokban mérni, mert azt csak a Teremtő mennyei Atyánk láthatja, és talán egy picit a gyóntató atyák!

Engem, ha kérdeznek, a 2016-os csíksomlyói búcsú nagyon eredményes volt, mert hosszú órákon keresztül, mint egy hatalmas, tömött **ember-cunami**, hömpölygött a gyóntató sátrak felé a megtérők megszámlálhatatlan áradata! A csíksomlyói búcsú egész ideje alatt, - bár sok-sok gyóntató atya volt, - nem győztük az isteni irgalmasság szentségét kiszolgáltatni az önként térdre boruló, magukat bűnösnek valló, megtisztulásra váró testvéreinknek!

Igen, a búcsú lényege ez, hogy eljössz és leteszed a lelkedet lehúzó, életedet beszennyező terheket, egyszóval bűnbánatot tartasz! A szentgyónásban mindazt, ami nem te vagy, az akarva, akaratlanul elkövetett botlásaidat, bűneidet alázattal lerakod Megváltód lábaihoz, és újra tervezed az életedet!

Ez a két legfontosabb feladata minden búcsújárónak: lerakni a lehúzó, föld porával elvegyítő terheket és újragondolni életünket, Isten jelenlétében újratevezni a Szentháromsággal, a szereteteinkkel és saját magunkkal, hivatásunkkal való viszonyunkat!

A gyóntatószékből Megváltónk szemével látni ezt a hatalmas, egyenként térdre boruló tömeget csodálatos, hittel, reménnyel eltöltő kegyelem, mely mindnyájunkat reménnyel tölthet el! Ahol bűnbánat van, ott élet, remény, holnap is van, mert az embereket, a népeket nem a nehézség, a munka, a gond pusztítja el, hanem a lelket kilúgozó kór, a bűn, melynek egyetlen gyógyszere az őszinte megtérés, a bűnbánat!

Szeretettel, Csaba testvér

>>>

„A mai világ szétszaggatja a jó társadalom, a jó család, a boldog egyéni élet fényképeit. Az Egyház azonban őrzi a negatívokat. Ha eljön a pillanat, amikor a világ újra elő akarja hívni a képeket, nálunk meglesznek.” (Fulton J. Sheen)

"Szétszórt voltam, és boldogtalan: tégy összeszedetté.

Vak voltam: hozz nekem fényt.

Kiszáradt voltam: hadd áraszam rád bőséggel szerelmemet.

Ne okozz nekem túl sok fájdalmat, ha nem igazán szükséges, és ments meg attól, hogy én valaha is fájdalmat okozzak neked." (A. de Saint Exupéry)

"Jól csak a szívével lát az ember."

Emlékezés A. de Saint Exupéry-re (internetről, névtelen szerzőtől)

Mindenki jól ismeri a címben is említett idézetet és annak folytatását: "Ami igazán fontos, az a szemnek láthatatlan!"

Vajon milyen életút vezetett a világ talán legismertebb idézetének megírásához és a benne rejlő életigazság felfedezéséhez? Néhány napja ünnepeltük a híres író 116. születésnapját, hiszen Saint Exupéry 1900 június 29-én látta meg a napvilágot egy jómódú francia család gyermekeként. Háttére és családja révén átlagos, jómódú nemesi élet lehetett volna az övé, azonban nyughatatlan természetének köszönhetően nem ezt az utat választotta.

Haditengerészeti iskolába járt, melyet nem végzett el, s helyette beiratkozott a párizsi Szépművészeti Iskolába, ahol építészetet hallgatott, azonban ezt a képzést sem fejezte be. Hogy miért? A fiatal Saint Exupéry katonai szolgálatra adta a fejét, mindössze 21 évesen, s ezzel egy életre megpecsételődött a sorsa. Vonzotta a veszély? A hektikus élet vagy a kaland? Vagy a hazát szerette volna védelmezni? Talán egy kicsit mindegyik. Egy biztos, első ízben a szerelemért adta fel a katonai szolgálatot még hazájában, hogy aztán a kapcsolat zátonyra futása után újult erővel vágjon bele a pilótaéletbe.

Bizony! A kis herceg című mű legendás írója pilótaként élte mindennapjait. Irányított repülőteret a Szaharában, dolgozott Argentínában, segített a polgári légiposta szolgálat kiépítésében. Ettől az időszaktól, egészen pontosan 1926-tól datálódik írói karrierje is, hiszen ebben az évben jelent meg első novellája "A pilóta".

Sokan bizonyára úgy hitték, a híres-neves Saint Exupéry úgynevezett "egykönyves író", aki az élet nagy igazságait és általa felfedezett tanulásait egy műben írta meg. Nem is tévedhettek volna nagyobbat!

Az író korát meghazudtolóan modern gondolkodó volt. Különc, akinek gondolatait közelebbről megvizsgálva rájövünk, hogy nem a pillanatnak írt, hanem az örökkévalóságnak. Szerinte minden emberi kapcsolat túlmutat önmagán és azokon, akik alkotják, s ezt a gondolatát igyekezett műveiben mindinkább átadni olvasóinak.

A szeretet, barátság és szerelem számára a legértékesebb dolgok közé tartoztak, s ezekről igen megszívlelendő gondolatokat fogalmaz meg műveiben. Filozófiájának lényege, hogy nem kapni, hanem adni kell megtanulni. Elfogadni mások tőlünk eltérő gondolatait és nézeteit, melyek megfelelően kezelve építik az elmét, még ha nem is értünk egyet velük!

A kis herceg írója nem csak említett művében terjesztette az általa oly nagyra becsült értékeket.

Íme a "Fohász" című írása, szívleljük meg a benne rejlő mély gondolatokat:

„Uram, nem csodákért és látomásokért fohászok, csak erőt kérek a hétköznapihoz. Taníts meg a kis lépések művészetére!

Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és forgatagában idejében rögzítsem a számomra fontos felismeréseket és tapasztalatokat!

Segíts engem a helyes időbeosztásban! Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében, elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez!

Erőt kérek a fegyelmezettséghez és mértéktartáshoz, hogy ne csak átfussak az életen, de értelmesen osszam be napjaimat, észleljem a váratlan örömeket és magaslatoakat!

Őrizz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie!

Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk!

Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához!

Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások mondják meg nekünk.

Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit. Kérlek, segíts, hogy tudjak várni!

Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra.

Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb és legtörékenyebb ajándékára méltók lehessünk!

Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen - szavakkal vagy szavak nélkül - egy kis jószágot közvetíthessek!

Őrizz meg az élet elszalasztásának félelmétől!

Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van!

Taníts meg a kis lépések művészetére!"

Saint Exupéry írói pályafutásának megkezdése után sem adta fel kalandos életét. Élt Kanadában, New Yorkban jelentette meg *"A kis herceg"* c. könyvét (1943). Házasságot kötött egy salvadori arisztokrata özvegyével, bizonyos Consuelo Suncin-Sandoval, aki az író múzsája lett, ennek ellenére kapcsolatuk igencsak viharos volt.

Amilyen volt az élete, olyan volt halála is. Nem sokkal 44. születésnapja után a francia légierőnek (ahova újfent belépett a II. Világháború kitörése után) végzett felderítés során minden bizonnyal a Földközi-tengerbe zuhant. Halálának körülményei máig tisztázatlanok, azonban sok spekuláció és találgatás látott már napvilágot vele kapcsolatban. Pár nappal eltűnése után találtak egy francia egyenruhát viselő holttestet, melyet Carqueiranne faluban temettek el. 1998-ban eltűnése színhelyéhez közel előkerült az író karkötője, 2000-ben pedig repülőgépe, melyen nem látszódtak külsérelmi nyomok.. Egyesek szerint öngyilkos lett, mások szerint megromlott egészségi állapota miatt zuhant le, megint mások szerint a németek lőtték le. Azonban az szinte bizonyos, hogy a Carqueiranne faluban eltemetett test a híres íróé volt.

P.Henri Boulad S.J.: Az idő bölcsessége

“Keverd a cselekvést semmittevással és nem bolondulsz meg!”(Orosz közmondás)

“Megemlékezzél arról, hogy a hetedik napot megszenteld!”- kapta az ember parancsba a pihenést és az ünneplést.

Egészen bizonyos, hogy itt nem a miselátogatásról van szó, mert az Ószövetségben még nem volt mise. Az ünnepnap a munka abbahagyását jelenti és pihenést, nemcsak számodra, hanem szolgálód, szolgálad, ökröd és szamarad számára is – nekik is időt kell ajándékoznod! Engedd, hogy ők is élhessenek! Hagyd őket élni! Akkor fogod Isten gondolata és parancsa szerint megünnepelni a hetedik napot.

“Isten megáldotta és megszentelte a hetedik napot, mert azon egész teremtő munkája után megpihent.”(Ter 2,3)

Ha Isten tíz parancsolata egyikét a *pihenés művészetének* szenteli, akkor ez nyilván elméledésre ösztönöz minket. Eközben szoros kapcsolatot fedezünk fel a pihenés, a belső elmélyedés meg az imádság között. *Tulajdonképpen minden békés kikapcsolódás már imádság*, és a pihenni nem tudás oka gyakran az imádkozni nem tudásban rejlik. SZAKITSUNK IDŐT AZ ÉLETHEZ - ezt kellene újra megtanulni a ma túlhajszott és ingerült emberének. És ez az útjelző tovább vezet minket, mert a *szeretetnek* is idő kell, sok idő, és *szánnunk* is kell rá időt!

A **KIS HERCEG**-et lapozgatom, és rátalálok a rókával folytatott híres beszélgetésére:

“- Légy szíves, szelídíts meg! – mondta a róka.

Kész örömet – mondta a kis herceg, de nem nagyon érek rá. Barátokat kell találnom, és annyi mindent meg kell ismernem!

Az ember csak azt ismeri meg igazán, amit megszelídít – mondta a róka. – Az emberek nem érnek rá, hogy bármit is megismerjenek. Csupa kész holmit vásárolnak a kereskedőknél. De mivel barátkereskedők nem léteznek, az embereknek nincsenek is barátaik. Ha azt akarod, hogy barátod legyen, szelídíts meg engem.

Jó, jó, de hogyan? – kérdezte a kis herceg.

Sok-sok türelem kell hozzá – felelte a róka.

Először leülsz szép, tisztas távolba tőlem, úgy, ott a fűben. Én majd a szemem sarkából nézlek, te pedig nem szólsz semmit. A beszéd csak félreértések forrása. De minden áldott nap egy kicsit közelebb ülhetsz....”(Saint-Exupéry)

A barátság és a szeretet időt kíván; *kell rá idő!* Hányszor szűnik meg egy szerelem, mert nem szentelték rá a megkívánt időt, és hányszor hervad el a barátság ugyanebből az okból! És egy család élete is akkor egészséges, ha időt szánnak egymásra.

Élesszük fel a “régi szép időket”: legalább egyszer naponta találkozott a család az ünnepélyesen megterített asztalnál, amelyen friss virágok, szép poharak és égő gyertyák álltak. Már valamivel az étkezés előtt összejöttek egy kis csevegésre és később a desszert után átmentek a szomszéd szobába, hogy kávézás közben kölcsönösen időt szenteljenek a másoknak, meghallgassák egymást, kicserélik mondanivalójukat és boldogok legyenek egymással.

Manapság ehelyett minden utcasarkon ott az önkiszolgáló étterem. Vagy hazaérve mindenki éppen akkor eszik, anélkül, hogy a másikat megvárná, és gyorsan behúzódik a szobájába, hogy ne zavarják. A családi étkezés és annak egész értelme és célja elhalt. Boldog az a néhány háztartás, ahol még győzik, hogy a családot a közös asztal körül rendszeresen összegyűjtsék és egymást meghallgassák! Manapság is mindenütt hirdetik a családi élet értékét, de ezt nem említik meg az effajta nyilatkozatokban.

Egy művészet újratanulásáról van szó, az igazi együttlét és együttélés művészetéről. Az **időelem** nélkülözhetetlen egy jó család felépítéséhez és összetartozásához, ezért az embereknek erre időt *kell szánniuk*. Legalább a közös családi étkezést erőszakoljuk ki. Számoljuk ezt a kényszert nyugodtan azok közé a kényszerek közé, amelyek szükségesek egy jó családi élet sikeréhez.

Tudjuk, hogy egyes férfiakat teljesen fölemészt a munkájuk. Ha egy ilyen mégis házasodni szeretne, akkor az első megfontolandó dolog az időáldozat legyen, amelyet a házaseset oltárára helyez, hogy ne a legfontosabb dologban csalja meg az asszonyt és a gyermekeket. Itt különösen a felnövő *gyerekek igényeire gondolok, akik úgy szeretnek aktívan részt venni a családi életben!* Ott akarnak lenni mindenütt, mindent át akarnak élni és együtt csinálni; ez az ő egész gyermekboldogságuk. Ezen állapíthatjuk meg a gyermekek harmonikus fejlődését, vagy az ellenkezőt. Sajnálkozva állhatunk a problémás fiatalok előtt, akiknek annyira hiányzott éppen ez a boldogság.

IDŐ KELL A SZERETETHEZ: ide tartoznak a családi kirándulások, vándorlások, túrák, kis tanulmányutak is. Bizony időáldozat, de olyan, amelyen áldás van, mert csodálatos módon egyesíti a családtagokat. Az ilyen idő, mint családi élmény, egy életen át felejthetetlen marad. Ne beszéljünk a drága, elvesztett időről, mert életünknek más értékmérője is van, mint a számok szerinti produktivitás és rentabilitás. **Legmagasabb életérték mindig a szeretet marad és ezt egymás között kell kibontakoztatnunk!** Értékeket hozunk így létre, melyek nem mérhetők és az áldozathozatal pillanatában teljesen kiszámíthatatlanok. Az egyik oldal vesztesége a másik oldalon nyereséget hoz, amely a veszteség összegét végtelen mértékben meghaladhatja! Állandóan föl kell áldoznunk valamit! A baráti kapcsolatnak, a szerelmi köteléknek, a házasesetnek, a családi boldogságnak – mindnek megvan a maga ára, mindnek!

...Ezért inkább ki-ki magára gondoljon és kérdezze meg, hogy elég időt hagy-e a szeretetnek, vagy talán önelégülten azt hiszi, hogy ő már teljesítette kötelességeit?

És a felnövekvő gyermekek! Szülők, szánjatok rájuk időt, amikor felajzott

szívvel beviharzanak a lakásba és tajtékozó örömeiket akarják veletek megosztani, vagy egy erős élményen akarnak túladni. Kérlek titeket, sose némítsátok el őket azzal a szörnyű ürüggyel: MOST NINCS IDŐM!”, hanem hagyjatok abba mindent, mert ezekben a ritka pillanatokban semmilyen munka sem lehet fontosabb, mint hogy most *meghallgassátok* őket, készséget tanúsítsatok irántuk, beleélést, együttérzést! Különből később majd bűnbánóan kell emlékeznetek azokra a visszahozhatatlan pillanatokra és elmulasztott lehetőségekre, melyekben fiatokkal vagy lányotokkal fontos kapcsolatot teremthettek volna.

Ha engem, mint papot valaki megkérdez: Atya, lenne számomra egy kis ideje?” – azt felelem: Magától értetődik, hogy van!” Nem mintha szabad lennék és időm volna, hanem mert szabaddá kell tennem magam. Mivel sohasem jutok munkám végére, ezért időt kell szakítanom. És ha azután érzem, hogy valami fontos dologról van szó, megpróbálom nem tudomásul venni a múltó időt, és teljes mértékben jelen lenni. Ha rólam lenne szó hasonló helyzetben, és az a másik az óráját nézegetné, én egy szót sem bírnék kinyögni. Némelyik emberi probléma két-három órás beszélgetésbe kerül, nem mindegyiket lehet 10 perc alatt elintézni.

... mert a főproblémát beárnyékolják vagy teljesen eltakarják más gondok és nehézségek, amelyekről előbb a segítséget kereső órákon át óhajt beszámolni. Beszélgető partneremnek szüksége van erre az időre, hogy lassan, tapogatózva eljusson a tudatosan vagy tudatlanul rejtegetett problémájához, és akkor végre a szavakkal együtt folynak a felszabadulás könnyei. Számomra világos, hogy odaadó időm nélkül mindez megghiúsult volna! Nem éppen egyszerű ez az odafigyelés, sőt igen nehéz, és személyemre nézve az aszkézis egy formájának tekintem – azzal a tudattal, hogy a mélyben lehet segíteni. Az igazi meghallgatásnak mélységes hatása van.

...A gyümölcs a fán, a kovász, a mestermű, a születendő gyermek az anyatestben, végül az érlelődő ember a maga hosszú életútján, ez mind csak nagyon-nagyon lassan halad igazi önmaga születése felé.

...Minden alkotás gyökere az időben van, és ott, az időben található meg *minden dolog lelke*. Honnan van az, hogy egy szerző egyik vagy másik művében magunkra találunk? “Szívemből beszél! – súgjuk megdöbbenve – “ez én vagyok!” Itt mutatkozik meg a titok: az igazi költő mélyen megragadja a világot és maga is mélyen aláereszkedik saját lelkébe, egészen az alapokig, ahol már eléri az övezetet, amelyben mindannyian egymásra találunk és *egyek vagyunk*. Ebből a gyújtópontból kiindulva alkotja és formálja meg művét, amelyben az emberiség láthatatlanul közösségben él egymással, így a mű a mi *alkotásunk* lesz, amelyben magunkra ismerünk.

Octavian Paler: A pech

Vannak utak, mik rég minket keresnek.

S hozzánk akkor érnek, ha máshol vagyunk,

őket keresve éppen, csak más utakon. /P. Tóth Irén ford./

Bella István: Nyár

Megfojt e súlyos ragyogás,
amit torkomra ráfon
e nyári ítélethozás
sugarakból, virágból.

Szomjuk nem lehet oltanom.
A nagy forróság földönt.
Az ég, a kéklő oltalom,
itt züllik a mezőkön.

Befele lát már csak szemem,
de így is egyre látom:
tétova lepke, szerelem,
izzik egy zöld faágon.

A nyár, bokáig meztelen,
kövek parazsán lépdel.
Közelről asszonyarca van.
Mint te, olyan egészen

Radnóti Miklós: Július

Düh csikarja fenn a felhőt,
fintorog.
Nedves hajjal futkároznak
mezétlábas záporok.

Elfáradnak, földbe búnak,
este lett.
Tisztatestű hőség ül a
fényesarcú fák felett.

Kosztolányi Dezső: Künn a sárgára pörkölt nyári kertben

Künn a sárgára pörkölt nyári kertben
a nap tűzzáporától összeverten
haldoklanak a sápadt rózsafák.

Sóhajtva várjuk mind az éjszakát.

Az elsötétített szobába bent
jár a varrógép... Tikkadt, tompa
csend.

Az ablakokban kókadó virág,
az üvegen szivárvány-karikák.

Ebédutáni részeg nyugalom:
csupán az óra kattog a falon,
s a piroscsíkos függönyökön által
beárad a nap tompított tüze,
s egybeolvad a lágy félhomállyal.

De folyosónk oly hűvös és üde,
akár a mély, sötétlő pince lenn.
A ház emészt pihelve, nesztelen,
öreganyó a zöld zsölyyébe dűl,
könyvet, kötést hamar a sutba dob,
pillája csuklik és elszenderül.

Dongók zümmögnek néki altatót.

Az asztalon ott a feketekávé.
Egypár kenyérhéj, pár borosüveg,
friss körték, dinnyék, hamvasbélüek,
s egy régi pápaszem. Öreganyáé.

Kutyánk nyelve a márványra dőlt.
Csönd.

A légyfogóink hangosan zenélnek.
Néhány ügyetlen légy mindjárt be-
cseppen
s bután evickél a csípős ecetben.

A konyhában sugárzó rézedények,
szines papírcsipkék és álmos élet,
nagy serpenyők, fényes mozsártörők,
a jég között mázas tejesköcsög.

Két óra. Már nem mozdul semmitem.
Minden pihen.

Marschalkó Lajos: Nyári csillag vagy

Olyan vagy, mint a nyári csillagok,
Ha minden utam, álmom itt hagyott
Szemedből gyúl rám tiszta égi fény
S vezet csillagként álmodok éjjelén.

Olyan vagy, mint a nyári tiszta hold,
Mely sima tóra ámulni hajolt,
S mint hold a tóban, mely nem ver
habot
Lelkemben mindig arcod láthatod

F. García Lorca: Így szeretlek

Jaj, de nehéz így szeretni,
ahogy én szeretlek téged!

Fáj a levegő, a szívem,
kalapom is fáj teérted.

Ki venné meg szalagomat,
e reszketeg fehérséget?

Fehér bánat-fonalamat
vállkendőnek ki kötné meg?

Jaj, de nehéz így szeretni,
ahogy én szeretlek téged!

(fordította: Nagy László)

Weöres Sándor: Az érzelgésről

Szereteted ne olyan legyen, mint az éhség, mely mohón válogat ehető és nem-ehető között; hanem mint a fény, mely egykedvűen kiárad minden előtte-levőre.

Mikor a szeretet válogatni kezd: már nem szeretet többé, hanem sóvárgásnak és undornak kettőssége. S ez: az érzelgés, mely manapság mindennél veszedelmesebb; cukros váladékba bekente az emberiséget. Minden emberi indulat közt az érzelgősség a legnyomorúságosabb. Egyik irányban szeretni csak úgy tud, hogy másik irányban gyűlölködik; vonzalma nyállal ken, gyűlölete köpköd. Állandó mértéke nincs, önmaga kavargó formátlanságához mér mindent; akármerre fordul, jó nem fakad belőle.

A jelenkor legveszélyesebb ördög-násza: Érzelgősség úrnő és Propaganda úr egybekelése. Bármilyen képtelenséget akar a propaganda elfogadtatni, úgy alakítja, hogy a tömeg érzelgősségéből kiváltsa egyfelé a meghatódást, másfelé a fölháborodást, és nyert ügye van.

Az érzelgősség kétfejű nőstény: egyik feje édesen mosolyog és mohón csókolgat, másik feje könnyeket ont, harap és piszkolódik. Csókolgató fejét immár majdnem mindenki összecsereleli a jósággal, szeretettel, erkölccsel, családiassággal, ízléssel, eszményi lelkülettel, harapós fejét pedig a joggal, törvénnyel, megtorlással, igazsággal.

Korunk betegsége, a lelki talajtalanság és általános összezavarodás, innen ered: a kétfejű bestia mosolyából és könnyzacskóiból. Többet ártott, mint akármelyik szenvedély: a józan emberi mértéket összezavarta.

/részlet a Teljesség felé c. könyvből/

TALÁLKOZÁS...

Jókor, jó helyen

A hely valóban jó volt, a Balaton partja. 2 napot töltöttünk ott ismét. Hazaindulás előtt még egy búcsú a tótól. Csöpögve a boldogságtól és a langyos víztől indulunk hazafelé. S akkor a parton egy aranyos kisgyerek, szökik, nevetve szalad, nagymama utána, szintén nevetve. Mi is nevetünk, kedves a jelenet. A kisgyerek különösen. Nagymama utoléri, felkapja. Ej, de ismerős! Csak nem...?!

Megszólítom! Rám néz, először közömbös a tekintet, aztán megjön a felismerés! Mosoly, nevetés, én is boldogan nevetek, de jó, hogy megláttam, de jó, hogy nem mentem tovább szóltanul. Kölcsönös bemutatkozások a társaságunkban lévőkkel...

De jó!!! - csak ezt ismételjük. Nem láttuk egymást sok-sok év óta. 20-25? Nem tudom. Nagy beszélgetések, nagy viták, nézetkülönbségek akkor...

Azóta a nagybetűs ÉLET – megtörtségek, tapasztalások, szelídülés, bölcsesség? Csak egy-egy email, pár szó, nagy szeretet árad belőle.

S most itt a vízparton ismét a találkozás. Most nem beszéltünk, nem vitatkoztunk, csak örültünk. A nyárnak, a víznek, a kicsi gyerekeknek, a találkozásnak – a Szeretetnek.

Istenem, de jó!

Lionel Ray:Néha csak egy villanás volt

Néha csak egy villanás volt a házam,
egy madárröppenés
az óriás pillanatban.

Házam szavakból épült,
láthatatlan kéz rakta falait.

Te, aki benne élsz,
aki a vég vagy és a kezdet,
mit látsz? ki vagy, mondd?

/Tóth Krisztina ford./

Várnai Zseni: Öreg nő sóhajt

Csak addig fájt, amíg harcoltam érte,
amíg a lelkem égőn rátapadt,
s egy reggelen rájöttem, hogy hiába:
az ifjúság már tőlem elszaladt.

Lemostam minden kendőzést magamról,
hajamat sem festettem újra már,
mint vert vezér, a fegyverem leraktam,
s olyan vagyok most, mint egy téli táj.

Mint a felhőkbe nyúló hegytetőkön,
fejemen, ím, örökös hó ragyog,
így hordozom ezüstös koronámat,
és hófehéren újra szép vagyok.

E szépség más, mint volt az ifjúságé,
nincs benne tűz, és nincsen küzdelem,
magas hegycsúcsra nem csap lenti lárma,
és ez a szépség nem lesz hűtelen.

Olvasgatok, sétálok, eltűnődöm
az életem, mely szép és változó,
hullámok jönnek, mennek, elsimulnak,
így hömpölyög a nagy és mély folyó.

Lassúdan járok, fűszálat se sértsek,
mert minden élet mérhetetlen kincs,
napnyugtát, holdat, csillagokat nézek,
ó, mennyi nagyság, s vége soha sincs!

Kamarás Klára: Felhőket hajt a szél

Úton, útfélen ott a lábnyomom,
a verseimet pedig rád hagyom!

Tudom, hogy elfelejt mindenki,
az emberélet olyan semmi.

Már új út, új szivárvány nem fogad,
neked sem lesz új társad, csak
magad.

Mit rád hagyok, belátom, semmiség:
versek, kutyák, fák, csillagok s az ég.

Önzés ez is, hogy tovább itt legyek,
ha csak addig is, mint a fellegek,
miket futó szél hajszol messze el.
Kisüt a nap s egy rigó énekel...

Garai Gábor: Fölötted egy csillag

Mert nem egyszerre járja át
a boldogság a testet:
előbb csak a tekinteted
száll a tárgyra vissza,
s derengő emlékeidet
kezded megint szeretni.
Aztán a puszta levegőt
zamatosabbnak érzed,
s hosszan, türelmesen figyelsz
mások nehéz szavára;
utóbb, ha egymagad vagy is,
nemcsak magadra gondolsz,
s rövidülnek bár napjaid -
a jövővel beszélgetsz.
S lassan otthon érzed magad
szerveid vadonában,
felejtetted beteg csontjaid -
életed végtelenség.
Megállsz a földön, rengeted -
nem fordul ki alólad;
és egy jószóra fölrepülsz
a villogó egekbe.

Pedig nem történt semmi más,
csak a rend helyrezökkent:
kerengtél árván, céltalan
a gomolygó sötétben,
s fölötted egy csillag kigyúlt -
nyíló arany pupilla -,
beragyogta a létezés
megtestesült csodáit;
lombokból lugast kerített
a füstös városoknak,
kicsalt egy röppenő mosolyt
a csüggedt emberekből;
elhívta tévelygő szived
az úttalan utakról,
testvéreire mutatott
a vad testvértelennek;
s mert másban lelsz magadra csak
- értette ő a titkod -,
most benned él, s te benne élsz,
egybe-szótt csillag-ábra;
s tudod, már többé nem hagy el
tündöklő tisztasága.

Hervay Gizella:

A leckét megtanultam

bármilyen nyelven
fel tudom mondani a nyomort

ha már senki sem érti
meghalhatok

Ág

Elnézem ezt a görbe ágat,
ahány görbület rajta, annyiszor tört újra
és újra a fény, a nap felé.
Sose láttam még ilyen tökéletesen
egyenes vonalat!
Így fordulok én is örökké újra és újra emléked felé:
tűnő szerelmem, éltető napom.

Két miniatúr

Öröm

Hús és áttetsző, csobogó víz vagy,
s a mindenség a pohár.

Bánat

Ha nem vagy itt, a szerelem,
akár a fehér fellegek
fekete árnya a vizeken.

Tanulságos történet az úszásról, a Tisza veszélyeiről, és arról, hogy érdemes időnként másokra hallgatni

A fiatalember jólesően nyújtóztatta ki végtagjait a fövényen. A folyó kényelmesen hömpölyögve terült el lábainál. „Átúszom a túlpartra!” - villant fel agyában a tetszetős gondolat. Már mozdult is, már ugrott is... A Tisza húsító bársonya cirógatva ölelte körül testét...

Pedig hányszor de hányszor figyelmeztették! Hányszor kötötték a lelkére, hogy vigyázzon, mert a Tisza veszélyes folyó, tele örvé-nyekkel és forgókkal. Elkapja ez a galád víz még a legmesteribb úszókat is! A fiú néhány tempót csinált, majd hanyatt feküdt a vízen. Lassan átért a szemben lévő partra, majd...

...Ugyanolyan nyugalmas lassúsággal visszaúszott, megtörölközött, rágyújtott egy cigire, elindult haza, és szerencsésen haza is ért.

A mindenáron tragédiát óhajtók, a hírértéket kutatók, az izgalomért remegők és az örökösen tanulságot keresők kedvéért mondom: AZÉRT A CÍM IGAZ!

Örkény István: A törzsvendég

- Ne haragudjon a kedves vendég, hogy ma nem tudom fölolvasni az étlapot, de tessék körülnézni, most van a csúcsforgalom, ilyenkor azt se tudom, hol áll a fejem. Viszont, ha már véletlenül egy asztalhoz ültek, talán a fiatalurat megkérjük, hogy amíg kihozom neki a bécsi szeletet, olvassa föl a nénikének az étlapot, kivéve a leveseket, mert azokra nem kíváncsi.

- Tessék, kérem. Halak. Van rántott ponty. Ponty roston, burgonyasalátával.

- Az igazat megvallva, nem vagyok halpárti, bár ennek a helynek az a híre, hogy nem tógazdasági pontyot vesznek, hanem folyamit. Különbösen is, mindenki dicséri az itteni konyhát, én csak azt nem bírom bennük, hogy kézzel írják az étlapot.

- Akkor ne is folytassam a halakat?

- Félreértett. Nekem nem a halak ellen van kifogásom, hanem a kézzel írott étlap ellen, mert azt nehezemre esik elolvasni, pláne itt, ahol ráadásul valami rosszfajta indigót használnak, amitől még el is van kenődve az írás.

- Van kétféle halászlé. Szálka nélküli és nem szálka nélküli. Megrendeljem valamelyiket?

- Mi jut eszébe? És miért kiabál? Mert a kiabálást, azt nagyon nem szeretem.

- Azt hittem, a hallása sincs rendben a néninek. Akkor mondom a húsféléket. Borsos tokány. Krokett, idei zöldborsófőzelékkel.

- Nincs a fülemmel semmi baj, még látni is elég jól látok, csak a kézzel írott étlappal nem boldogulok. Viszont az én nyugdíjamból nem telik elegáns

ruhákra, márpedig a jobbfejta vendéglőkből, ahol géppel írják az étlapot, kinézik az ilyen kopott ruhás vendégeket.

- Marhaszelet vadmártással. Mondjam talán az árakat is? Tizenkettő hús.

- Nem érdekelnek az árak, pedig a nyugdíjam felét kénytelen voltam öt hónapra elzálogosítani, amikor egyszer úgy nekirántottam a térdemnek az asztalfiókot, hogy három porcogó gyulladásba jött. Az a nő különben, akitől az előleget kaptam, most perel.

- Még egy csomó húsétel van hátra, de így sose jutunk a végire.

- Nézze csak meg, van-e szűzerméjük, mert az hetek óta nem szerepel az étlapon, de nemcsak itt, hanem az egész területben.

- Hát most van. Szűzermék tört burgonyával. Megrendelhetem?

- Dehogyan rendelheti! Egyébként nem szeretném, ha félremagyarázná, amit az előbb a jobbfejta vendéglőről mondtam. Én azokba egy csöppet sem kíváncsi vagyok, mert ezekben a szerény kifőzésekben sokkal nagyobb fantáziával főznek. Itt például még gombás bélszín is szokott lenni.

- Most is van. Azt hozassak?

- Jaj, dehogyan. Szerencsére kifogtam egy jó ügyvédi munkaközösséget, ahol megmagyarázták, hogy se nyugdíjat, se kegydíjat pörrel lefoglalni nem lehet.

- Hát most olvassak, vagy ne olvassak? Savanyú tüdő gombóccal. Vesevelő. Paraj tükörtojással.

- Én csak azt szeretném tudni, hogy a paraj tükörtojással miért szerepel mindenütt a húsételek között. De látom, már türelmetlen. Még a tésztákat olvassa fel, a sajtok nem érdekelnek.

- Almás lepény. Máglyarakás. Tiroli rétes is volt, de elfogyott.

- Köszönöm a fáradozását. Manapság szidni szokás a fiatalokat, hogy közönyösek és érzéketlenek, de én ebből csak annyit vettem észre, hogy majd mindnyájan türelmetlenek. Maga is, fiatalember, nagyon élvezetesen olvasott, de azért érezni lehetett, hogy maga is siet... Még egyszer köszönöm. A viszontlátásra.

- El tetszik menni?... Nézze csak, kisasszony, elment a nénike, pedig az egész étlapot fölolvastam neki.

- A sajtokat is?

- A sajtokat nem.

- Szoktam is szólni, hogy nemcsak a leveseket, hanem a sajtokat se kell neki fölolvasni, de ő mindig csúcsforgalomban jön be, amikor azt se tudom, hol áll a fejem... Tessék a bécsi szelet

VICCOLDAL

- Isten jól sikerült alkotása vagyok, elvégre rögtön bőrkötésben adott ki...

Egy öreg zsidó hatvan éve minden nap elmegy Jeruzsálembe a Sirató Falhoz imádkozni. Egyik nap, mikor befejezte az imádkozást, odamegy hozzá a CNN riportere: - Azt szeretném tudni, hogy miért imádkozik nap mint nap?

- Én azért imádkozom, hogy a keresztények, muszlimok és zsidók békében éljenek egymás mellett, és ne legyen több háború a világon.

- Ezek nagyon nemes dolgok! És mondja, milyen eredménye van a mindennapi imádkozásának?

- Mintha a falnak beszélnék!

Kohn a rabbihoz:

- Rabbi, szabad nekem sonkát ennem?

- Micsoda kérdés? Hát persze hogy nem szabad!

- De én láttam, hogy te ettél.

- Ettem!... ettem!... De én nem kérdeztem!

- Már tudom, csak azért vettél el, mert nekem nagyon sok pénzem volt!

- Tévedsz, Fáni! Én azért vettelek el, mert nekem nagyon kevés volt.

- Nem megy a boltom! - panaszkodik Józsi. - Velem szemben van a Pista boltja, az meg ragyogóan megy. Mi lehet ennek az oka?

- Az, hogy Ő csak a saját boltjával törődik, te meg egyszerre figyeled a magad boltját, meg az övét. A kettő viszont sok neked, ezért nem boldogulsz.

A bíró kérdezi az alperestől:

- Meg merne rá esküdni, hogy megadta az adósságát a felperesnek?

- Én nem - feleli az -, de van két tanúm, aki bármikor megesküszik rá.

Két régi barát találkozik:

- Nahát, hogy te milyen jól nézel ki! - csapja össze a kezét az egyik – esküszöm, tíz évet nyugodtan letagadhatnál. És ez az öltöny milyen jól áll neked...

- Hagyd abba, haver! - azt mondd meg mennyi kell ?

- Neked, mint kívülállónak mi a véleményed az intelligenciáról?

- Magyarországon azért ilyen lassú a vasúti közlekedés, mert meg kell őriznünk a nagy ország látszatát!

- Akkora köd van, hogy a rendőrök ülnek a jelzőlámpán és kiabálják a színeket!

- A gazdaság a szakadék szélén áll, de jövőre egy nagy lépést teszünk előre.

A stewardess bájos hangon trillázza:

- Kedves utasaink. Tájékoztatjuk önöket, hogy gépünkkel most értük el az óránkénti 500 km-es utazási sebességünket. Csupán egy apróbb műszaki hiba miatt nem tudunk felemelkedni...

Dolgozók esti iskolájában: - Van házid?

- Van, tölthetek?

Egy férfi költözködik, de a kanapéja sehogy sem fér ki az ajtón. Erőlködik, de a végén a kanapé beszorul az ajtóba. Ekkor áthívja a szomszédot, aki az ajtó másik oldalán erőlködik. Így megy vagy 10 perce, majd a tulaj lihegve meg szólal:

- Ej, szomszéd, azt hiszem, ezt sose fogjuk kivinni! Mire a szomszéd:

- Ja, kivinni?

Gazdaviccek

Az egykori Szovjetunió mezőgazdaságára sokáig az extenzív fejlesztés volt a jellemző. (Minőségi helyett mennyiségi fejlesztés; több gép, több terület, hatalmas táblák a "szűzföldek" feltörése után...) Kora hajnalban Szerjózsa Tyimofej, a kolhozparaszt munkába induláshoz készülődik:

– Lássuk csak, vodkácska megvan, sapkácska megvan, pipácska megvan, indulhatok!

Ballag néhány versztát, majd gondolkodóba esik:

– Valami nem stimmel! Nézzük csak: Vodkácska megvan, sapkácska megvan, pipácska megvan! Nem értem!

Már félúton van, megint csak eszébe jut:

– Valami tényleg nem stimmel! Vodkácska megvan, sapkácska megvan, pipácska megvan! Igazán nem értem!

Jó néhány óra múlva kiér a kukoricatáblához, és a homlokához csap:

– Hát persze! Vodkácska megvan, sapkácska megvan, pipácska megvan. A kapácska maradt otthon!

Ez a fiktív történet szintén a volt Szovjetunióban játszódna. Szereplői viszont kitalált személyek, a valósággal való megegyezés kizárólag a véletlen műve. Egyik szibériai erdőgazdaság úgy döntött, hogy halad a korrallal: vásárolt két darab japán gyártmányú láncfűrész. Próbára kiadták a két legjobb élmunkásnak és harcos párt-aktivistának, Szergej Nyikolájevicsnek és Alexander Ivanovicsnak.

– Nézzétek elvtársak – szól a párttitkár – ti naponta öt köbméter fát termeltek ki, de ezekkel az eszközökkel akár harminc köbmétert is levághattok!

Eltelik az első munkanap, de bizony az öt köbméter helyett csak négyet teljesítettek a legények.

– Nem lesz ez így jó elvtársak! – szól az igazgató – csak nem hagyjátok,

hogy azok a kapitalisták lefőzzenek minket! Tessék megmutatni, hogy a szovjet munkás sokkal többre képes!

Szergej és Szása erősen fogadkozik. Igen ám, de a következő napon teljesítményük három, az ezutáni napon pedig alig másfél köbméter volt. Hatalmas botrány, még a párt területi ülését is összehívták. Ott a következő határozatot hozták:

– Szergej Nyikolájevics és Alexander Ivanovics kiváló dolgozók, jeles párt-aktivisták. Valószínűleg valami kapitalista cselszövés áldozatai, ezért reklamálunk a gyártónak!

A reklamáció után pár nappal megérkezik két mosolygós kis japán, azonnal kéri a fűrészeket. Nézegetik jobbról-balról, csodálkozva összenéznek, majd állítanak a láncon. Az egyik meghúzza a berántó zsinórt, a motor felvisít. Szása ijedten böki oldalba barátját: – Nézd Szergej, hisz ez berreg!

Az öreg mezőőr elejt egy vadkacsát. A megsebzett állatnak még van annyi ereje, hogy a faluszéli telken landoljon, amit történetesen nemrég vett meg egy városi ügyvéd. Az öreg bemegy a portára a lőtt vadért, de ekkor csizmában, bricseszadrágban elé toppan az ügyvéd, és elkezd pattogni:

– Mit keres maga az én ingatlanomon? Teszi le azt a kacsát? Ez birtokháborítás!

– Teszek a maga telkére! Csak a kacsámért jöttem, és máris megyek innen!

– A kacska itt marad! – szól ellentmondást nem tűrő hangon a prókátor –, különben olyan pert akasztok a nyakába, hogy arról koldul!

– Nem úgy ám! – nyakaskodik a mezőőr –, döntsünk a falu hagyománya szerint, fenékberúgással! Háromszor fenékbe rúgom magát, és maga azt visszaadja. Majd megint én jövök, és amelyikünk előbb mondja, hogy elég, azé a vad!

Az ügyvéd látva az öreg ótvaros bakancsát, beleegyezik. A mezőőr első rúgásától csillagokat lát a jognak embere. A másodiknál úgy érzi, nemcsak a gatyája reped széjjel. A harmadik rúgásnál a kerítés mentette meg egy kisebb röppályától.

– Most jövök én!– sziszegte összeszorított fogakkal, de sokatmondóan rátekintett a csizmáira.

– Nem! – mosolyog az öreg – Tudja mit, elég! Magáé a vadkacska!

Az alföldi tanyavilág életét igen csak megkeseríti a napjainkban egyre gyakoribb "megélhetési bűnözés". Egy juhász akoljából is sorra tűntek el a birkák, mígnem egész véletlenül lebuktak a tettesek, lakat alá is kerültek. Ennek öröme a derék pásztor meghívta a helyi körzeti megbízottat, és meg akarta ajándékozni:

– Biztos úr, válasszon egyet bárányaim közül! Amit kiválasztott, viheti! A rendőr térül-fordul, kisvártatva megjelenik egy hóna alatt ficánkoló jószággal. A juhász napbarnított arca falfehérré válik:

– Biztos úr, esküszöm, inkább két bárányt adok! Csak arra kérem, a legjobb terelő pulikutyámat ne vigye el!